

24. szám.
Junius 15-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Resurrexit!

Föltámadott! Bizony föltámadott
A honvéd név régi becsülete;
A sír, melybe eltemeték, anyja
A hon keble volt, s ujjá születe.

Nem vetünk már több fátyolt a multra;
Letépjük, hírünk' ne bitorolja;
Jobban fogja azt már betakarni
Dicsőségünk fényes tricolorja.

Kibonthatjuk az eldugott zászlót,
Mit nyeléről rosz idők téptek le,
S mondhatjuk az újabb nemzedéknek:
„Ezt csókold meg, ez a szent ereklye.“

Ne tagadd el érdemeid' többé,
Ne takard el titkolt sebhelyedet,
Honfi erényt nem híjják már bűnnek,
S hús éven át vérző seb behegedt.

Az a nagy seb, az a rettentő seb,
A mit viselt minden honfi keble,
Rosz időknek elérző jósa,
Me gújuló kinokkal betelve.

A dicsőnek hogy pirulni kellett,
Hogy koldulni járhatott az érdem,
S kiket a nép egykor vállán hordott,
Kényszerítte a gond jární térden.

„Mindem veszve, csak a becsület nem!“
— S ha becsület van, nincs *semmi* veszve! —
Becsérzetünk egyszer visszaadva
Elég, hogy a többit megszerezze.

A borostyán az apáknak sirján
Elmerengő ifjaknak sokat mond,
Elmondja, hogy nemes küzdés díja
Ez a zöld ág, és nem pusztá vadlomb.

S a szabadság vértanúja sirján
A borostyánt az a kéz ültette
Késő bánat könnyével élesztve,
A mely ötet egykor eltemette.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Ez a hét volt csupa ünepnap. De olyan ünepnap, mikor dolgoztuk többet, mint a másik. Dolgoztak talpaink sok processiojarásban, dolgoztak nyelveink sok „iljen“ kialtasban, dolgoztak fogaink sok banquet megevisben, is dolgoztak szemeink sok dicsőség megbamulásban; szívünk dolgozta legtöbbet sok öröm elviselésben.

Nem akarok leírnya koronazasi finyesiget, mert azt tintával leírnya nem isz lehet. Voltunk olyan finyesek, hogy nap elbujta elülünk fölhö hata mögi; aszonta: ma tesik az uraknak heletem vilagítanyi.

Magam isz ot voltam mindenüt. Kaptam mindenből. Csak egy hajszal hija, hogy irdemrendet isz nem kaptam, mert mar ipen ram következte volna sor, mikor abahagytak.

Od voltam koronazasi ebiden isz, a hun csak ültek asztalnál kirali felsígek, is miniszter primas; de nem etek semit. Bizom ez volt legnehezeb probatitel koronazasz alata. Kik asztalnál ültek, tegnap ota ma dilutanig egy falatot se nem etek, ihesek nagyon lehetek, mig isz semhez hozza nem nyultak, is a kik itelt felhordotunk, zaszlos urak, kipviselők, voltunk mig eczer olyan ihesek, is semibe bele nem nyultunk, mikor iteleket filrevitünk: ez volt legkritikusab probatitele mindkit risznek, hogy törvényeket meg fogunk tartanyi. De megvalok igazan, hogy soha iletemben anyira rebellis szandikok benem nem lazongtak, mint mikor fain jo parolgozs pecsenyisz talat ki kelete vinem ex offo megkezdetlenül, is oromba pecsenyeilat proclamatioja atparologta; is esabitota tilalmas invasióra kiralyi talba! Kizs kiralyfi isz od volt, is nizez, csak nizez; eczer csak elnevetete magat, is kialtota batyauranak herczegnek: „soha se latam ilyen ebidet, a hol csak itelt mutogatnak, de senki sem eszik!“ Mely legmagasab bon mot jonak latam megörökitenyi.

Ö Fölsige azonban joban megtraktalta minket azutan vigadoban. Od volt azutan minden; kaptunk minden exoticus dolgokat, mig Rajxratoktul csokokat isz, a mibül csakugyan soha se nem hitem, hogy eszek valaha. Atalyaban anyi

csokokat kaptam banketeken, hogy ha azok mind szip aszonyok letek volna, kiktül kaptam, felesig inditana elenem rögtön divortializs processust.

Azonkivül isz volt gondoskodva mig meztlabozs nemzetről isz, kinek megsütötek három ökröt niptünepen, is szajaba csurgatak kitzasz ako bort.

Vigata, mulata minden ember, ki be akarta bizonyitanyi, hogy nemcsak ürezs szavakal hirdeti loyaltasat, mik szajbul gyünek kifeli, hanem tele poharakal isz, mik menek szajba befeli. Csupan csak szilsö baloldali hetumogerek nem gyütek oda; ük kimentek azalata Rakosra, is tartotak gyaszebidet; a hun volt: fekete levezs, aszetlinek fekete retek; fekete kaviar; fekete bivalyhus, fekete kuesmagombával; fekete makos lepin; fekete rigo pecsenye; fekete ribizli; vigül fekete kavi fekete czukoral.

Nagyon szip volt szinhazi diszelöadazs isz. Aszt isz megniztem. Igen szip darab; kivaltkipen a hun a szent Isvany kiraly megalmod, hogy hogyan következnek majd ü utana kiralyfi felsígek szip sorban, egisz mai napi koronazaszig; csakhogy akor begyün felesige, is aszongya neki: „Kely fel Pista! hasadra süt mar a nap!“ Ezt az egyet nem helyeslek. Minek nem hagyta mig tovab almodnyi ü fölsigit Gizela kiralyaszony; hiszen odaig in isz tudom mar, de szeretem volna tudnyi, hogy azutan mit almogya?

No hanem mig isz jól vigzödöt; Szent Isvany megkap koronat, is mingyart Magyarorszag vidaszonyanak odaszenteli; a mi volt olyan irziken jelenet, hogy Hirnök Janozs barátomal egymazs nyakaba borulva sirtunk, s akor mingyart Hirnök indulgentiat ata Szigligetinek pater Knitteliusir.

Had mid szolya nagy amnesztialhoz tekintedezs barátom uram? In aszt szolok, hogy mozd isz tiz ember jutota egy ürezs hivatalra, ha mig külföldi hazafiai isz hazagyünek, mi marad nekünk?

Hanem nagyszerü ajandik honvideknek engemet isz megeligit. Ekorig, mikor anyiszor gyüjtögetek arva honvideknek, is az nekem

igen sokba került — — megmagyaraznyi, hogy miirt nem adok semit? mert nem akarok vele ö fölsigit megsirtenyi. Mozd mar nyiltan, is szabadon megmondhatok, hogy miutan ö fölsige mar ugyizs ata, had in minek adnik?

De micsoda elkipzelhetetlen változasok

eze, tekintedezs baratom uram. Nem esudalnik, ha ezzer regementbanda ablakom alata Klapkamarschot elkezdene fujnyi.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon

Egy bécsi lap levelezőjétől.

No iszen volt itt pompa, meg pompa! Szerkesztő úr! ha mi ketten minden farsangon minden bálba elmennénk, minden bálra új frakkot és lakktopánt csináltatnánk, ötven esztendő alatt sem tudnánk annyira vinni a szabókontót, mint a mennyi egyetlen egy magyar gavalléré lehet a közül a tizezer lovas közül, a ki előttünk végig ment; én legalább is annyinak számláltam.

Most már egészen világos előtttem a magyarok plánuma. Épen úgy tesznek, mint a zsidók tettek, mikor Egyiptomot oda akarták hagyni, s akkor azt mondta nekik az akkori Deák Ferenczük Mózes, hogy vegyék magukra, a mi kincsük van, kérjék el a szomszédokét is kölcsön, s aztán egy jelszóra álljanak vele odább. Ezek is úgy tesznek. Minden birtokukat arany

és gyémánt öltözetbe alakították át, s mikor egyszer megszorít bennünket valaki, a helyett, hogy segítségünkre jönnének, felveszi mindenki a maga százezer forintos mentéjét, felül a lovára, kivándorol en masse más intabulálatlan országba, s itt hagyja nekünk az adósságát közös ügynek.

Hát azokra a kegyelmezésekre mit mondanak Bécsben? Rövid időn honvéd ruhában jár itt minden ember. Klapka ismét generális lesz: s nem vetek neki egy esztendőt, hogy Bécs bekebeleztetik Magyarországra. Különben hát ez sem lesz nekünk baj. Akkor ön ide jön a residenzbe lapot szerkeszteni, én megyek Bécsbe provinciál correspondenznek.

Lügewakker.

Fabula de „mente.“

Azt mondja a majoritás,
Meg a Deák-párti lapok:
„Az alkotmány hogy semmi más,
Mint elviselt cifra „mente“;
S így végik a hasonlatot:
„Sok zsinór és kevés posztó,
Sőt mi van is, komisz oszt' ó,
Igazitni kell hát rajta;
Sem hidegbe, sem melegbe,
Aztán nem is illik egybe
A mai kor szellemével
Semmiképen a „szabása“;
Idomítani kell „egy kicsit.“
És azután kiki lássa.

Itt megtoldni, ott levágni...
A zsinór meg minck lenne
A hátán; ott ugy se látni;
A két zseb is „luxus“, mert hát
Nem tudunk mit rakni bele.“—

— Erre az én véleményem,
(Hogy nem szólok semmit épen)
Csupán egy kis észrevétel
Kérek venni figyelembe...
Az nem megy az én fejembe,
Hogy annyi sok idomítás-
És toldáson általmenne,
„Hogy lehet az osztán mente?...“
— Ez nem megy az én fejembe.

Salát Gazsi.

Borkoresolyák.

A zöld szemüvegek hordása nemzetgazdasági szempontból igen ajánlatos, mert azon át a szalmát is szénának lehet látni.

Egy városi volt utczabiztos, hogy vagyont tökécsitse, csizmadia lett; átlátván, hogy így inkább megtarthatja biztos állását.

Kedves vendégeknek kedves gazdája.

Orosz vendég. No már igazán, ilyen kedves fogadtatásban még sehol sem részesültem. Engedje meg kedves barátom uram, hogy ennek a lengyelnek, a ki a palaczkokat sütögeti el a fülem mellett, borralvalóul odaajándékozhassam az — életét.

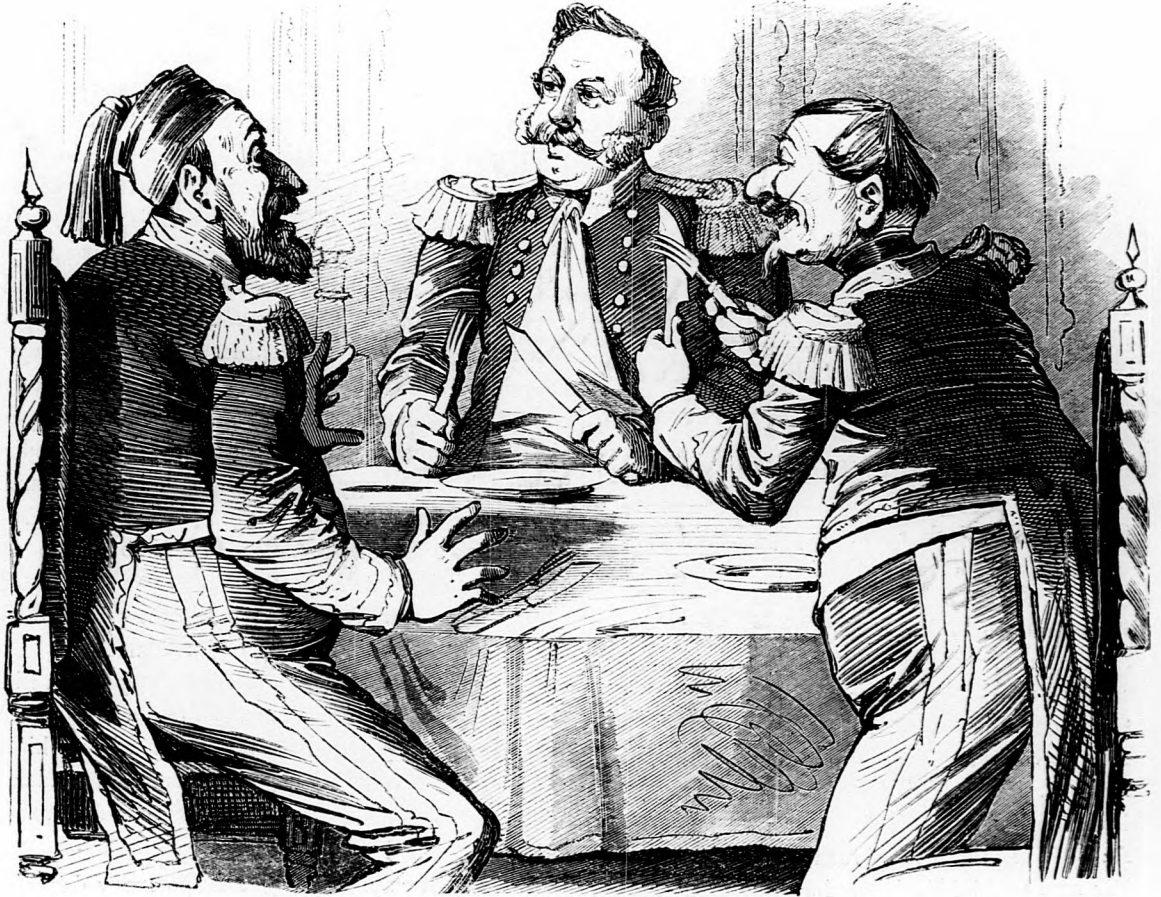
Francia gazda. Ön valóban igen nagylelkű.

A tinnyei csösz.

Mint egy év előtt Esztergomban voltam, itt találkoztam egy kedélyes öreg ural, kit általában Hegedüs bácsinak neveztek. Megszerettem őtet, mert lehetetlen volt meg nem szeretni a derék öreg urat, s miután beszédbe ereszkedtünk, bemutattuk magunkat egymásnak. — Originalis volt e bemutatás; — ő magát úgy praesentálta, hogy ő a tinnyei öreg csösz. Elmondta azután, hogy ő mikép jutott e címhez, s mily büszke ő

ezen különben közönséges egyszerű czímre. Elmondta, hogy 48 előtt Kossuthnak Tinnyén birtoka volt, s ez időben Kossuth egy kútát ásatott az udvarába, s a kút mellé sajátkezüleg ültetett egy eperfát; később Kossuth ezen birtokát eladta, de ott maradt a kút és az eperfa, — e kútnak és eperfának titokszerű jelentősége maradt; mert a betegek, kik e kút vizéből ittak, meggyógyultak, s az eperfát illetőleg a nép között általában gyökeret vert azon meggyőződés, hogy mikor ezen eperfa kivirágzik, akkor jön vissza ültető volt gazdája.

Kedves vendégeknek kedves gazdája.

Francia gazda. És most, kedves török vendégem, legyen szives ön ide a tráncsértálra feküdni, hogy kényelmesen feldarabolhassam.

Török vendég. Mash—allah! Én azt hittem, hogy olyan vendégségbe hínak, a hol én eszem, s most kisül, hogy engem esznek meg.

— Ezen kútnak és ezen eperfának volt csőze az öreg Hegedüs bácsi.

A napokban Esztergomban voltam, előre örültem, hogy találkozni fogok az öreg csőszszel, a mindig kedélyes Hegedüs bácsival, de a sors másképp rendelkezett, — az öreg csősz, az egész vidék Hegedüs bácsija, kit, mint jó hazafit tiszteltek, mint embert szerettek, nem várhatta meg, míg az eperfa kivirágzik, elment, el kellett neki menni oda, hova mindnyájan előbbutóbb eljutunk.

Május 15-én, rövid betegség után, csendesesen, s nyugodtan hunyt el a derek öreg ur, s mondják, hogy halála órája előtt is kérdezte: „nem virágzik-e az eperfa?” — És betegsége alatt folyvást az őrzött kút vizéből ivott.

Lesz-e utóda az öreg csősznek? vagy megtartja-e magának ez állomást Hegedüs bácsi? — nem tudom; de azt tudom, hogy ily ember megérdemli, hogy megemlékezzünk róla.

Érzékeny történet a papagályok életéből.

Elbeszéli *Csernátong*.

(Vége.)

Bár elvittek volna messze, messze, hogy legalább szemtanuja ne legyen annak, a mi szegény, felejthetetlen férjemmel történt!

— Pihenj kedves *Cocotte*, pihenj, s csendesítsd magad. Még jóra fordulhat minden — szólék közbe részvételtjesen, s egy cseresznyét ajánlottam frissítőül.

Nem fogadhatta el, csak sohajtott, s aztán felkiáltott: hogyan fordulhatna jóra minden, mikor ő, az én drága *Cocom* már nincs többé. Figyelj, mit tett vele a gonosz kegyetlenség.

Akkoriban még *Metternichi* rend és biztosság uralkodott az örök városban, s *Coco* gazdája, daczára annak, hogy szabadelvűség gyanújában tartaték a rendőrség által, zavartalan egykedvűséggel dikicselé át napjait.

De az idők rögtön megváltoztak, *et nos mutamur in illis*.

Furcsa idők voltak azok. A pápa kezdé meg a népmozgalmat, s *Pio Nonot* élteté az egész ébredező Európa.

E név hangzott főleg a *Capitolium* körül is, s a romok ezen paradicsomában csábitólag hatott mindenkire, emberre, ném berre, állatra.

Coco sem állhatott ellent.

Azelőtt volt elég esze nem szólni többet, mint a mennyi kell. *Makaroni* és *birboni* volt a két szó, mit emberi fül töle hallott.

Az új érzelem árja magával ragadá őt is.

Pár napi megütődés és gondolkozás után elkiáltá szerencsétlen férjem is, hogy *viva Pio Nono!*

S a cipész helyeslést inte sámfájával.

Igy sodortatik a forradalomba ember is, állat is — gondolja magában sok józan ur, ki mindig képes és kész megalkudni magával az ördöggel, hogy kissé mulathasson, mielőtt pokolba megy.

Kába madár! miért nem maradhatál a *birboni* jelző mellett, mely legáltalóbb *parola* minden időben, minden körülmények közt!

Miért kelle politikába elegyedned, s elfeledni a böles tanácsot: *ne sutor ultra crepidam*.

Kiabáltam én *Coconak* eleget, hogy vigyázzon magára, mert bizony csizmadiát, fog hiszékenységgével.

Elmondtam én neki — saját nyelvünkön — hogy mi történt már egyszer a *forumon* egy tudós madárral.

Őn is tudja azt tán *Pliniustól*, ki sokat hazudott rólunk, de mondott igazat is.

Tiberius uralkodása alatt, *Castor* templomáról

egy hollófiu repült ki fészkeből, s le a szemközti csizmadiaműhelybe. Itt megtanult beszélni emberül, s aztán minden reggel felszállott a szószekre, hol, a piac felé fordulván, üdvözlé a császárt, aztán *Germanicust* és *Drusust*, és végre a római népet. A szónoklat után pedig hazarepült örömrivalgások közt. Így élt, éltetve a hatalmasokat több éven át, bámulat és közérdekelttség közepette. Egyszer azonban a szomszéd ezipész, tán irigységből, vagy — mint menteteté aztán magát — boszuságból egy sarujának bepiszkittatásán, a tudós hollót agyonüté. A nép persze dühös lett kedvenczének halálán, s a gyilkost előbb elkergeté, és végre meg is ölé; az üdvözült madárnak pedig rendezett egy pompás temetést, melyen a koporsó két szerencsen által vitetett, elől fuvolással, az *appiai* uton készített rogsura, s ezen megégettetett a tömeg rászórt koszorúival együtt. De mit ért mind e dicsőség az elnémitott hollónak?

Hányszor nem rikitottam át *Cocomnak* e gyászos előzményt a madár tudomány és politikus csizmadiaság történetében, és ugyanazon téren, hol mi laktunk?!

Mind hiában.

Coco csak kiáltá: „*viva Pio Nono!* s ette a sok mandolát, mit érette kapott.

Megérkezett 1848. Odább állott a pápa. Háborus készültek morájától zibong egész Róma.

Viva la republica! az általános, egyhangu kiáltozás a héthalom minden részén, s főleg a *forumon*, hol állandó népgyűlés fogadja, és csinálja a kósza híreket.

Viva Pio Nono! dadogja a lassu eszü madár, nagyobbá meredt, bámész szemeket vetve a hullámzó szótengerre.

Az ijedt cipész pedig felkapott egy darab bornyubórt, s jót huzott egyet vele a reactionarius koponyára.

Nem haragudtam e látványon, mert reménylettem, hogy javára válik szegény férjemnek.

S a capacitált *Coco* csakugyan el is hallgatott, Morfondirozo méltatlankodás némultságába süllyedett, s többé nem veszekedett, nem kaczagott, nem szólt semmit. Időnkint vetett ugyan, facsarított fejéről egy-egy kérdő tekintetet gazdájának komor képire, s egyszer épen kiáltani is kezdé, hogy: *Viva...* de a mester mérges felpillantása, s jelentékenyebb kézmozdulata, némitó hatást gyakoroltak rá.

A hallgatás azonban sehogy sem volt inyére, mert hát koplalt is mellette. A mandolák ideje lejárt, számba se vétetett némasága.

A szó tehát furta orrát láthatólag.

Jobban átgondolva helyzetét, s fülei is hozzászokván az új hangokhoz, *Coco* egy szép reggelen egész

büszke öntudattal ordítá el, hogy: *Viva la republica!* s vágott egyet fejével a vízhangos levegőbe.

A csizmadia örömteljesen simogató meg az okos főt, s nemsokára nemzetőrségi kapitány lett.

Coco pedig kapott egy szép új lánczot, s nem koplalt többé.

Szegény férjem gyönyörű egy madár volt, s a népszerűség — melynek, megvallom, magam is örvendtem benne látni egyik ünnepeltjét — még emelé szépségét. Hamuszín hátának gyöngyellő fényessége egy felséges fark vörösségében végződött, melyben bájos pettyenként mosolygott néhány fehér pely. Pompás, hatalmas fekete orra felett és körül pedig forgott egy ábrándos szempár, tiszta fehér alapon forgó arany-sárga golyókkal.

Imádta őt mindenki.

Bár ne hagyta volna magát elszedítettetni.

Az ágyú bömböl. Oudinot bombái bénákká lövik Phydias és Michelangelo isteneit.

„Lugete Veneres Cupidinesque!“

A párisi *Lamartiniade* egy testvér állam leületését eredményezé.

A capitólium a betörők kezében van.

Csend, a halál nyugalma uralkodik az élettelen utcákon.

Hallgat minden igazság, csak egyetlenegy hang kiált még a pusztaságban: *viva la republica!* — a szegény Coco hangja.

S az ex-százados a demokrat makacsság helyeslő fejbillentésével hajol egy darab muszka bőr fölé.

Ki merészkedik így daczolni a Sacrum Collegium előbúvott, visszakerült, az idegen ellenség *bagageszekerein* megtért rendőrhatalmával?

Ki az a lázadó, a ki elég vakmerő Róma akaratát, még a jesuiták uralmának újbóli felsötétlése után is éltetni?

Ki az?

Egy papagály! Egy könnyelmű, őszinte állat, mely nem érti érdekeit.

A lázadó szózat — nem levén a forumon zaj, mely Cocot más szavakra taníthatta volna — hangzik folytonosan, erőteltjesen, s annál élesebben, mennél nagyobb lön a némaság, melyet áthatított.

S mind több-több közönség gyülekezett, állingált, s nevetett előtte.

A patrioticus madár gyümölcsessel, gazdája megrendelésekkel halmoztaték el. Szilárdan állott elvében mindkettő.

Ennyi anarchikus átkodottság nem türetheték el soká.

A csizmadia értesítve lön, hogy papagálya további viseletéről ő lesz felelős, s hogy a következeseket magának tulajdonítsa, ha 24 óra alatt madara el nem hallgat, vagy pápai hangon nem beszél.

Az elkésredett ember hiában jegyzé meg, hogy nem lehet kényszeríteni Cocot lemondani a szavakról, melyek tán meggyőződését fejezik ki, s a melyek helyett másokat verni fejébe — az egyedüli mód leszoktatni valakit a divatból kimentek ismétléséről — a határidő alatt, s az általános elnémultságban lehetetlen.

A rendőrség nem okoskodik. Mit Rebellen unterhandelt man nicht.

Mit volt tenni? A martyrság nehéz kenyér, s a mester nem vágyott rajta rágódni.

Beállott tehát iskolamesternek, s másnap következő épületes párbeszéd folyt a műhelyben. Urnómtól, a szép tánczosnőtől tudom e szomorú történet végét. Neki a szép cipészne beszélte azt el.

— *Viva Pio Nono!* — szólott a felfegyverzett schuszter.

„*Viva la republika!*“ — felele Coco — egyet hunyorítva.

— *Viva Pio Nono!* te ostoba madár! hát nem érted, hogy tönkre juttatsz mindkettőnket — rimáncodék a néhai százados.

„*Vi—va la Republika!*“ — ismétlé nyomatékosan a papagály, s megfente rá büszke orrát.

— *Viva Pio Nono!* te szerencsétlen állat! — ordított a cipész dühösen, és emelt szíjjat.

Coco hallgatott egy pillanatig, mintha mély elmélkedésbe merült volna. Aztán farolt két lépést jobbra, gazdájára kerekíté szemét, s szólott motyogó bizalommal: *Mache—ro—ni!*

— Brávo Coco! kedves Coco, brávo! Lám, lám, mennyi józanság van benned. Adok én neked makaronit édesem, csak ennél a bölcs jelszónál maradj; — s az örvendező cipész most már nyugodtan érzé magát; mert számolt rá, hogy reminiscenciák uralma alatt madara elfeled mindent, kivéve fiatalkori ártatlanságának veszélytelen nyilatkozatát, s hogy a leczke jobban fogjon, adott hozzá a kedvencz metéltből is, s szóla bátorítól: *Maccheroni! Maccheroni!*

A határidő ekkor járt le. A *sbirr*-ek beléptek, s a mester épen biztosítani akará már őket a jó fordulatról, midőn a papagály állványa balszéleig farolt, előhajolt emelkedetten, és elkiáltá magát nyersen:

„*Birboni! Viva la Republika! viva! viva! viva!*“
Aztán nyaka tekertetett.

Et omnia noctis erant.

Ama bizonyos esizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Keljünk fel — pihenni!

— — Érdemrendet kapott a többek közt X. táblabíró ur is, s szörnyen mutatta, mintha azt se bánta volna nagyon, ha nem kapott volna. — Vigasztalták a jó barátai, hogy ha már megvan, hát hadd legyen meg, hiszen *nem kér az enni*. Ebédnél azonban ráhajtottak az ismerősök, hogy az érdemrend áldomását meg kell ülni; s biz azok elfogyasztottak huszonnégy palaczk pezsgőt a rovására. „Már hiszen enni nem kér az érdemrend; — monda a feldekorált, — *de inni ugyan kér!*”

— — Sokat megálmodott az a Szent István király abban a disz-szindarabban, a már igaz; de egyet még sem álmodott, azt, hogy valaha a Szent István rend legorthodoxusabb lovagrendjelét egy kálvinista poéta nyakába akaszszák!

Mendemondák.

A koronázásra, minthogy az pünkösöd tájon esett, a szentlélek is eljövén; neki került legkevesebbe Pesten a szállás, mivel nem fogadóba, hanem magánházhoz, szegény emberhez szállott.

Azt mondják, hogy a pénzügyminiszter, mióta nagyon sok pénzzel bánik, úgy megeszmörlött a bankóól, hogy a koronázáskor pénzt hányt annyi ember szemeláttára.

1848 óta ez a legmelegebb tavasz, mert most nemcsak a fagy, de az ország is kiengedett, mely 18 évi hideg időjárás alatt már csaknem kővé fagyott.

A koronázási menetén a Horváth bán vitte az arany almát, és megállotta, hogy még csak bele sem harapott; — pedig vásott rá a foga.

Egy vadász nagyon örül, hogy mostanában nagyon sok fogoly lesz a szabadban.

(Fk.) ur már háromszor is ki volt hirdetve, s még sem esküdött meg; azt mondják, hogy ő inkább házasodik, mint nősül.

Az orosz czárra rálöttek, de azért nincs semmi baja; — régi példabeszéd, hogy az orosz pénz nem vész el.

Párisban Fuád pasa, Bismark és Gorcsakov egy társaságban mulatnak. Tehát a világtárlaton a madarak is szépen vannak képviselve.

A bécsi reichsráthban Beust a magyar miniszterium tagjait meg akarván dicsérni, azokat osztrák érzelműeknek nyilvánította. Az a Beust, mintha magyar ember volna, mindig megmondja az igazat.

A lapok mint nagy ritkaságot emlegetik, hogy a miniszteriumnál egy hivatalképes volt honvéd is alkalmaztatott. Na most már inkább lehet képeskedni.

Ludwig azt mondja, hogy a közös külügyminiszter egyszerre három nyulat kerget. Na ez mindenesetre nagy előhaladására mutat a német nemzetnek, mert hajdan hét sváb ment egy nyul ellen, most pedig egy sváb egyszerre három nyulat is kerget.

Előfizetési föltételek

A Z „ÜSTÖKÖS”

1867. II-dik félévi folyamára.

Julius—septemberi negyedévre	1 fjt 50 kr.
Julius—decemberi félévre	3 „ — „
Az előfizetési pénzek az „Üstökös” kiadó-hivatalához, (Barátok-tere 7. szám) intézendők.	

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.

E számhoz van mellékelve: Előfizetési felhívás az „Üstökös” július—decemberi folyamára, és az „Igazmondó” előfizetési felhívása.